

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10. MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.

Aranydeszkák.

Aranydeszkák? Micsoda szokatlan cím? Hogyan lehet deszkákról bibliai elmélkedést tartani?

Bizony lehet. Csak gondolkozz az aranydeszkák jelentősége felett, igen nagy áldásodra lehet.

Olvasd el Mózes II. könyvének 26. részében a 15-30. versig terjedő igéket! Ott ez áll:

„Csinálj a szent hajléknak fennálló deszkákat is Sittim fából. A deszka magassága tiz sing legyen; a szélessége pedig egyik deszkának másfél sing legyen. Mindenik deszkának két csapja legyen, egyik végén lajtorjának formájára alkotva egymás ellenébe: a szent Hajléknak minden deszkáit így csináljad. Csináljad pedig a deszkákat a szent Hajléknak; dél felől való részére husz deszkákat csinálj. És a husz deszka alá negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy deszka alá, az ő két csapja szerint és két talpat a másik deszka alá, a két csapja szerint. A szent hajléknak észak felől való másik oldalának is husz deszkát csinálj. És azoknak is negyven ezüst talpat, két talpat egy deszka alá, más deszka alá is két talpat. A hajléknak pedig napnyugat felől való oldalának csinálj hat deszkát. És a hajléknak szegelet párkázatjára két deszkát csinálj, mind a két szegeletin, melyek alól mind a tetejéig kettősök legyenek egy karikába foglaltatván; így csináljad a két deszkát a hajléknak két szegeletin. Legyen azért nyolc deszka és azoknak tizenhat ezüst talpak; két talp egy deszka alatt, és két talp a más deszka alatt.

Csinálj rudakat is Sittim fából, öt rud legyen a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. És öt rud a hajlék másik oldalának deszkáihoz és a hajlék napnyugat felől való oldalának deszkáihoz is öt rud. A középső rudat a deszkáknak közepén bocsásd át, hogy egyik végétől fogva a hajléknak másik végéig érjen. A deszkákat pedig megborítsad arannyal és arany karikákat is csinálj a deszkákba, melyeken átalbocsásd a rudakat; a rudakat pedig megborítsad arannyal. Ilyen módon építsd fel azt a sátor, annak hasonlatosságára, mely néked, e hegyen mutatottott.“

Átolvasva e verseket, talán az a benyomásod, hogy itt csupa deszkáról van szó. Mit is kezdjek velük?

Hát igen, deszkákról van szó, de nem közönséges deszkákról, hanem olyan deszkákról, melyekből a Szent hajlék, Jehova lakása építetett.

A Szent hajléknak új testamentomi képét, mely élő kövekből épült, jobban ismerjük, inkább megszoktuk, mint az ótestamentomi hasonlatot a deszkákról. De azért a Szent hajlék deszkáiról szóló kép ugyancsak fontos.

Mint minden hívő lélek az Isten templomának egy élő köve, éppen úgy minden hívő lélek a Szent hajléknak is egy deszkája. Így tehát a deszkákról szóló történet elkészítetésüktől egészen az arannyal való beborításig, tulajdonképpen nem más, mint a mi saját történetünk.

Éppen azért érdemes a Szent hajléknak deszkáiról bővebben elmélkedni, mert ezen deszkáknak története, elejétől mindvégig a mi történetünk. Hallgass ide, elmondom!

A fejsze.

Valahol a Sinai hegy közelében akácerdő állott. Már igen régen, Remek, erős fák voltak az erdőben, melyek már nem egy viharral dacoltak. Egy nap két ember érkezik az erdőbe. Jól szemügyre veszik a fákat. Mikor egy-egy szép példányhoz értek, azt mondta az egyik: „Ez igen alkalmas lesz. Ez jó fa.“ Mire a másik ember fejszéjével megjelölte, ami azt jelentette, hogy kivágattatik.

A két ember Bezael és Oholiab, a Szent hajléknak építőmesterei. Olyan fákat válogatnak, melyekből a Szent hajlék számára alkalmas deszkákat lehet kihalászni. Erre nem minden fa alkalmas. Minden egyes deszka 10 sing hosszú kell hogy legyen és másfél sing széles. Hogy ilyen hosszú s ilyen széles deszkákat lehessen hasítani, ahhoz már igen erős fák kelljenek. Csak a nyilegyenes fa jó.

A két mestert nyomon követik a favágók. Az erdő megélénkül. Fejszecsapások hallatszanak itt is, ott is s a kivágott fák nagy recsegéssel dülnek a földre.

Ha ezek a fák beszélni tudnának, akkor most azt mondanák: Annyi ideig álltunk itt

s annyi viharral dacoltunk — s ime az a borzasztó fejsze lesújtott ránk, most végünk van!

Igazán végük van? Dehogy van végük. Most kezdődik csak az igazi élet. Hisz ezekből a fákból kerülnek ki a szent hajlék, az Isten lakásának deszkái!

A kivágás tehát nem a vég, hanem a kezdet.

Ehhez a kivágáshoz lehet hasonlítani a megtérést is. Mindnyájunk hazája e világ. Itt érezzük magunkat odahaza. Itt nőttünk fel. De hogy Isten velünk is végrehajthassa csodálatos terveit, a világgal való természetes összeköttetésünket ketté kell vágni. Ez a megtéréskor történik. Ekkor szűnik meg a világgal való összeköttetésünk, Ekkor kerülünk Isten kezébe. A megtéréssel kezdi Isten velünk való csodálatos terveit.

Ő előbb is munkálkodott már szívünkön. De ez csak előmunkálat volt. Az igazi munka akkor kezdődik, ha a megtérés által az Ő kezébe kerültünk.

Vajjon te már odakerültél-e az Ő kezébe, hogy belőled is azt készíthesse, amit tervbe vett?

Sok embernek téves felfogása van a megtérésről. Azt hiszik, hogy a megtérés az Isten útjainak a befejezése. Azért halogatják folyton megtérésüket. Ugy gondolják, ha a halálos ágyon megtérnek, úgy az is elég jókor van.

Milyen balgaság!

Nem is lehet tudni, hogy lesz-e valakinek halálos ágya. Sok embert a halál a gyár-

ban ér utol, vagy az uton, vagy a vonaton, vagy az utcán, vagy a hegyek közt. Ezek nem is kerülnek halálos ágyra.

Volt egy jó barátom, aki Oroszországba ment, hogy ott az evangéliumot hirdesse. Megbetegedett. Hazavágyódott mert nem akart betegen fektüdni idegen helyen. Gyorsan haza akart utazni. Egy jó barátja Berlinig akarta kísérni. De nem messzire mentek. Barátom ott halt meg a vasuti fülkében. Nem volt halálos ágya, csak egy vasuti fülkéje.

Lesz-e halálos ágyad? Nem lehet tudni. Lehet hogy ágyban halsz meg, de az is lehet, hogy nem.

De tegyük fel, hogy halálos ágyba kerülsz s rövidebb vagy hosszabb szenvedés után övéid köréből kiragad a halál. Lesz akkor időd a megtérésre?

A belegség sokszor oly hirtelen lép fel s oly rohamosan fejlődik, hogy a beteg már csak lázálmodat lát, magán kívül van s megtérni többé nem tud. Vagy pedig oly gyenge a beteg, hogy sem testi, sem lelki ereje nincsen már a megtérésre.

Nagyon veszélyes dolog a megtérést a halálos ágyig halogatni. Aki tudja, hogy a megtérés szükséges s mégis halogatja, csakhogy még élvezze világi életet, annak semmiképpen sem lesz rá alkalma, hogy a halálos ágyon megtérhessen. A kegyelmi idő nem tart oly soká, mint az egész élet. Aki nem mindig

Egyedül a nagyvilágon.

Hesba Stretton után, angolból szabadon U. R.-né.

Forrón tüztől le a nap Londonra. A külváros zúfolt, kis uccáiban szinte tűrhetetlen volt a levegő. Aki csak tehetett menekült ki a ligetekbe, hogy a fák árnyékában találjon tüdülést és ha lehet egy kis friss levegőt.

Egy ilyen kis uccában lakott Oliver Jakab újságárus is. Kicsiny üzlete, melyben alig volt két ember számára hely, közvetlen lakosztálya, egy udvari szoba mellett volt, úgy, hogy az öreg Oliver rendszerint a szoba és üzlet közötti ajtóban ült, hogy szemmel tartassa lakását és üzletét. A nagy hőség nem hatolhatott ugyan be a nyirkos sötét helységbe, de azért a levegő itt is kibírhatalan volt.

„Csak ki mehetnék egyszer a közeli erdőbe, hogy még egyszer élvezhetném a friss ózondus fenyőillatot,” mondotta az öreg Oliver s szemei fáradtan meredtek az ucca poros kövezetére.

„Nem zárhatnád be egy napra az üzletet? Kijönnél hozzám, hogy ha nem is fenyő illatot, de legalább egy kis friss falusi levegőt élvezhetnél nálam?”

„Ki van zárva Sarolta, s ha meg is tenném, öreg lábaim már nem bírnák a járást, sőt tán szervezetem is összeroppanna a hirtelen

változás következtében, már én csak itt maradok és lesem egyik napról a másikra, hátha visszatér hozzám Mary, kit soha, de soha sem tudok elfelejteni.”

„A hálátlan teremtés,” mondotta Sarolta felbőszülve, „pedig mennyit fáradtunk vele, mert a város első varrónője lehetne, hercegnők, grófnők keresnék fel szalonját, s ő meg Isten tudja hol tengődik drágalátos Henryjével.”

„Ne légy kegyetlen Sarolta, én csak most látom be, hogy minden bajt én idéztem elő, hirtelen haragommal. Nekem meg kellett volna gondolnom mit mondok s nem lett volna szabad őt kiutasítanom.”

„Hát hiszen igazad lehet bátyám, de azért Marynek még sem lett volna szabad téged, öregedő atyját, Henry kedvéért itt hagyni. A mi igaz, igaz, lehet hogy hirtelen voltál, lehet hogy haragra lobbantál, de Marynak sem kellett volna mindjárt megsértődnie.”

„Ne bántsát őt Sarolta, ő fiatal és megfontolatlan volt még, de nekem a ki tapasztaltabb voltam, nekem meg kellett volna fontoltni azt, hogy nem Istennek tetsző dolgot teszek akkor, a mikor őt házamból kiutasítom és hontalaná teszem.”

„De bátyám, hát lehet-e mindig Istennek tetsző dolgot tenni, a mikor az élet és a körülmények annyira ellenünk vannak?”

használja fel a kegyelmi időt, egykoron hiába vár kegyelmet. Az egész biztos!

De tegyük fel, hogy mégis van alkalmad a halálos ágyon megtérni, ami ugyan igen ritka eset. Ha mégis megtérnél halálos ágyadon, akkor csak a Jézussal való meghalásnak boldogságát ismernéd meg. De arról nem tudnál semmit, mit tesz az: Jézussal élni! A Jézussal való boldog életet már nem tudnád megismerni. Lelked ugyan megmentetne, de egész életed, elveszett élet lenne!

Nagy boldogság, ha az ember Jézussal élheti le az életet. Ha hit által Istennel állhatunk közösségben! Csak akkor igazán élet az élet, csak akkor van igazi értéke!

Mindebből semmit sem tudnál meg, te boldogtalan ember. Nem ismernéd meg azt a gyönyörűséges életet, amely a megtéréssel veszi kezdetét. Nem tapasztalnád meg azt, hogy Isten miként készít elő minket a mi mennyei hivatásunk számára. Ezen tapasztalatok nélkül igazán szegény maradsz.

Ne halogasd azért megtéréseidet! Egy nappal se halogasd tovább! Hiszen boldogságot és szerencséidet tartóztatod fel!

Ha Isten Igéjének fejszéje el akarja vágni a kötelekeket, melyekkel e világhoz kötöttél, akkor ne akadályozd ezt! Ne ellenkezz! Add át magad az Úr kezébe!

majd veled is megkezdí az a csodálatos történetet, amely a deszkák bearanyozásával végződik. (Folyt. köv.)

HIREK.

— **Halálozás.** Netling Keresztély, nagyszékelyi gyülekezetünk tagja, egy budapesti kórházban 42 éves korában, hazaköltözött az Urhoz. Fejfájások következtében megvakult. — Operáció dacára meghalt. Azelőtt 20 évvel Amerikában, Akronban dolgozott. Ott tért meg s tanulta megismerni az Úr Jézust a methodista gyülekezetben. Haza kerülve, itt is megkezdte a gyülekezeti munkát. Felesége és 4 arvája siratja. Funk superintendens tartotta a gyászbeszédet Róm. 8—18. alapján.

— **Kovácsné,** testvérnő, a budapesti német gyülekezet tagja, súlyos műtéten ment át a Bethesda kórházban, hol aztán meghalt febr. 11-én.

— **„Arany deszkák” és „Egyedül a nagyvilágon”** c. közleményeink ezentúl folytatásokban fognak megjelenni s nemsokára, mint különlenyomat csinos füzet alakjában kaphatók könyvkereskedésünkben: Budapest, Felsőerdősor 5.

— **Evangelizáció Átán.** Szép napjai voltak átai gyülekezetünknek, múlt évi dec. 27. jan. 1-ig, ahol Hecker H. és A. testvérek tartottak szép számú hallgatóság előtt áldásos evangelizációt. 1 és fél éve, hogy Marquard E. testvérünk megkezdte a munkát ebben a községben, ahol az emberek lelki

„Minden időben és minden alkalomkor lehet, a fontos csak az, hogy igazán Isten éljen bennünk.”

„Na de most már el megyek kedves bátyám. Ne gondolkozz olyan sokat az eseten, mert ez csak nyomasztóan hat kedélyedre. — Nemsokára megint be nézek hozzád. Isten veled!”

„Isten veled testvér” mondta Oliver Jakab halkán és szomorúan nézett távozó nővére után.

Miért is érezte oly elgyatottnak magát azóta, hogy leánya, Mary elhagyta a házat, hogy Shelton Henryt kövesse, ki sem jólétet, sem otthon nem tudott neki biztosítani?

„Uram Jézusom, ha nem tudnám, hogy velem vagy, ha nem tudnám hogy törődsz én velem, már régen kétségbeestem volna, de te nem hagysz el engemet, tudom! Óh add, hogy lelkem benned találjon nyugodalmat és enyhülést,” rebegte halkán s kezei összekulcsolódtak néma odaadásban.

Lassacskán sötétedni kezdett. Felkelt, hogy kis üzletét bezárja s nyugovóra térjen. A mint az ajtóba lépett gyöngye gyermekhang ütötte meg fülét:

„Csak én vagyok itt, egy kis leány!”

Oliver lehajolt s meglepetve látott egy kis 2—3 évesnek látszó leánykát üzlete küszöbén ülni.

Hát te hogy kerültél ide kicsikém?

A túlldali homályból egy serdülő fiu alakja bontakozott ki.

„Egy nő ültette őt ide bácsi, ugye-e nem bántod őt?”

„Anyám ültetett ide s azt mondta, hogy engedelmes jó leányka legyek a mig vissza jön értem. jó vagyok bácsi?” hallatszott a gyermek remegő félenk hangja.

Oliver szemeibe könnyek gyűltek a mint a gyermeket karjaiba vette s reszkető öreg kezeivel megsimogatta szőke haját.

Jó kis leány vagy kicsikém, hogy hívnak?

„Engem anyám mindég csak „kicsi Dollymnak” nevezett, s apám is, ha nem volt részeg.”

Oliver szive megdobbant. Rég eltemetett képek, boldog vidám idők szálltak fel emlékezetében, Dolly, hiszen Dolly volt az, a ki valamikor az ő életébe is örömet hozott, s kinek korai elvesztése szívét csaknem összetörte. „Dolly”, mint csengő ének hangzott lelkében e név s árasztotta el boldogsággal, örömmel.

A fiu ezalatt az öreg minden mozdulatát éles tekintettel figyelte.

„Ugye megtartod a mig az anyja vissza jön,” ha ugyan vissza jön, mormogta halkán megfontolva „és nem adod át a rendőrnek” kérdezte aztán hangosabban.

„Ugyan hát hogy is gondolhatsz ilyet, ter-

gondozásával senki sem törődött. Azóta szép fejlődésnek indult ez a kis gyülekezet, úgy-hogy az evangelizáció alatt átlag 40-en hallgatták az Ur igéjét. Adja az Ur, hogy az elhíntett mag ott is meghozza bő gyümölcsét az Ő neve dicsőségére.

— **Vetített képes előadásokat** a tél folyamán „Wesley életéről,“ a „Zarándokutjáról“ és „a methodista misszióról“ az indiánusok között tartották: Budapesten, a magyar és német gyülekezetben, Angyalföldön, Kispesten és Nyiregyháznál. Igen nagy volt az érdeklődés.

— **A budapesti német gyülekezet** febr. 4 én a vasárnapi iskolás gyermekek részére szeretet vendégséget rendezett s vetített képeket mutattak nekik.

— **Vallásoktatás ellen.** Nemrégén a németországi Lipcsében hatalmas tüntető körmenetet tartottak a vallásoktatás ellenségei, akik azt kívánják, hogy a gyermekeket az iskolákban ne oktassák vallásra. Felirataik és harci jelszavaik s jelvényeik közt egy igen bántó jelenség is volt. Az egyik emberük felöltözött evangélikus papi ornatusba s egy vastag kötélhez kötözve, maga előtt hajtott egy csomó iskolaköteles gyermeket. A gyermekek pedig egy feliratot cipeltek ezzel a szöveggel: „Szabadítsatok ki már végre valahára ennek a patkányfogónak köteleiből!“

A lipcsei egyházi fennhatóság a lelkeszi hivatás ilyen sértő módon való kifigurázását feljelentette a hatóságnál — de hiába.

Az evangélium ellenségei ime így mételeyezik a gyermek lelkeket. Annál inkább kell a hívőknek úgy saját, mint mások gyermekeit a Krisztus evangéliumával megismertetni. A sötétség ime nyíltan támad már az evangélium ellen. Krisztus hívő népe vigyázz, légy hű, légy éber! Imádkozz a tévelygőkért és mutass irántuk szeretetet. Nem a szavak, de a tettek fogják őket meggyőzni s a Krisztushoz vezetni.

— **A röpiratterjesztés fontossága.** A „ker. pincérek szövetség“-ének évi jelentésében olvassuk a megszivlelendő sorokat, amiket a magunk részéről mindenben aláírunk. „Észrevettük, hogy a gyülekezeti munka, bármily erőteljesen is munkálkodtunk, nem hozta meg mindig a kívánt eredményt. Azért úgy határozottunk, hogy több gondot fordítunk az iratterjesztésre, amely mindennemű evangelizáló munkának kezdete és vége. Ahol nincs iratterjesztés, ott megáll a munka. Ahol sajnálják a pénzt az iratok előállítására és terjesztésére, ott visszafelé fejlődik a gyülekezeti élet. Céltudatos, rendszeres, állandó iratterjesztő munkásságra van szükség, mert ez a legjobb üttörő és magvető munka. Ahol nincs ilyen céltudatos, áldozni tudó iratterjesztő munka, ott hiányzik a gyülekezeti élet egyik alapköve.“

Olvasóinkat, tagjainkat arra kérjük, vegyenek, terjesszenek minél több lappéldányt, s minél több bibliai tartalmu iratot. Ker.

mészetesen itt tartom őt, de te ki vagy s merre van otthonod?”

Én Carly vagyok, otthonom az ucca s este a menhely, de azért ha nem tartod meg Dollyt akkor én fogok róla gondoskodni.

„Dolly nálam marad, de te miért vagy az uccán? nincsenek szüleid?”

„Meghaltak régen s nincs a világon senkim,“ hangja elcsuklott s ajkai vonaglottak, amikor ezt mondotta.

„Szegény gyermek,“ mormogta halkan Oliver. Azután üzlelébe lépve bevittte Dollyt szobájába. Ezalatt Carly becsukta a kis kirakat ablaktábláját.

„Isten vele bácsi, vigyázzon jól Dollyra, segíthetek talán még valamit?”

„Köszönöm fiam, most nem, Isten veled,“ mondotta Oliver melegen és becsukta az ajtót a távozó fiu után.

Reszkető kezekkel vetköztette le Dollyt s ültette be a nagy ágyba.

„Most imádkozni fogok“ mondotta a gyermek, kis kezeit összetette s édes gyermekhangjával így imádkozott:

„És jó Istenkém őrizd meg nagyapót, édes mamát és édes apát és add, hogy apuka ne jöjjön részegen haza!“ Azzal magára húzta a takarót, kis kezével csókot intett Olivernek s alig néhány perc múlva már mélyen aludt.

Oliver nagy karosszékében melléje ült és

figyelte. Ajkai valamit beszélve mozogtak, míg öreg szeméi könnyekkel teltek meg.

Sokáig ült így elmerengve. Már éjjel felé járt az idő a mikor felkelt, hogy Dolly ruháit összerakja. A mint szoknyácskáját kirázogatta, egy levél esett ki belőle. Szétbontotta s nehezen betűzte a homályos lámpa fényénél:

Bocsásd meg, hogy távozásommal fájdalmat szereztem neked Édes apám, de már ezerszer megbántam. Nem mertem közeledni hozzád. Most kis leányomat küldöm magam helyett. Viseld gondját. Három nap múlva én is nálad leszek s magam kérhetlek végy megint karjaidba és bocsáss meg. Henry, ki őt hónap óta katona, csapatjával Indiába indul s én elkisérem Poitsmonthig azután visszatérek hozzád s a többit elmondom élőszóval. Ne haragudj a te szegény szerencsétlen Marydre és viseld gondját Dollynak, ki nagyon kedves jó kis leány.

Kezeidet csókolja most már engedelmes leányod

Mary.

Halk zokogással borult Oliver térdeire az ágy előtt: „Kicsi unokám“ rebegették ajkai s keze szeretettel nyugodott Dolly szőkefürtös fejcskáján. Így aludt el és azt álmodta, hogy Mary, az ő kis Maryje, visszatért hozzá és vele együtt a napsugár is be költözött szerény hajlékába.

(Folyt. köv.)

Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5. alatt olcsón, jóiratok kaphatók, melyek terjesztésre, ingyen szétosztásra, elajándékozásra igen alkalmasak. Egy jó propaganda iratka, a nemrég kiadott, Madersohn-féle olcsó füzet: „Menjetelek be a szoros kapun!” Ára csak 7500 kor., avagy 60 fillér. Ezenkívül az egész magyar vallásos irodalom bármely terméke is megszerezhető, valamint a német irodalom termékei is.

Könyvkereskedésünk olcsó beszerzési forrás. Tessék próbát tenni.

— **Áldott napok Györkönyben.** Hit-mélyítő konferenciánk felejthetetlen emlékünknél marad, amelyre meggyőződésem szerint valamennyien szívesen fogunk visszaemlékezni. De egy élménynek, mely természetesen emlékeztetünkbe megy át, csak akkor van jelentősége, ha új tettekre buzdít. A jó emlékeknek gyümölcsözniük kell. Ebből kifolyólag áldott napjaink emlékét nem szeretnénk önzően magunk élvezni, hanem abban a »Békeharang« olvasóit is részesíteni.

Mindamellett figyelembe kell venni, hogy minden emlékezet csak töredék és én sem tudok egyebet, mint utóhangokat adni a szépen lefolyt áldásos napokról.

„Krisztus eljövetele példázatainak alapján“ volt a főtéma. Az Ur Jézus példázatait tanulmányozva, kiténik, hogy mi keresztények igen kevesen foglalkozunk Urunk eljövételével. Gondolatainkat inkább földi mulandó dolgok foglalkoztatják. Innen ered gyakori örömtelenségünk, békétlenségünk és tétlen kereszténységünk. Pál ap. mondja: »Ha nincs feltámadás, nincs örökélet, akkor mi vagyunk a világ legszerencsétlenebbjei«.

Az Ur Jézus példázatainak lényeges része az Ő visszajövetelét hirdeti. Amiből következtethető, hogy Ő maga nagyon fontosnak és igen döntőnek tartotta visszajövetelét. A névleges keresztények milliói közömbösek e kérdéssel szemben; nem élvezik és szomjúhozzák az igazságot; nekik nem fontos: jöjjön el a Te országod. De mindazok, akikben még van valami isteni szikra, érzik, hogy kell jönni egy döntő szónak, és egy döntő birónak, aki mindekinek igazságot szolgáltat. Kell jönni egy jobb kornak, amikor nemes lelki vágyaink megoldást nyernek. Oh mily vigasztaló, mily kimeríthetetlen örömforrásunk van szeretett Urunk gyönyörű ígéréseiben: „Én elmegyek, hogy helyet készítsek néktek, és ismét visszajövök és magamhoz veszek titeket, mert én azt akarom, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek!

A lelki élet egyik lényeges örömforrása a Krisztus Urunk visszajövetelében lévő hitben rejlik. Ez a hit volt az a rugó, mely évezredekken keresztül tudott oly sokat szeretni, áldozni, remélni, dolgozni és szenvedni. Ezen hit megtartása, vagy elvesztése a kereszténység létének, vagy nemlétének kér-

dése. Nemhiába figyelmezteti az Ur oly sokszor ezzel kapcsolatban tanítványait: „Vigyázzatok!” és ismét mondom: „Vigyázzatok!”

Ezen hitünk meglazulása is nagyon veszedelmes lehet számunkra, mint azt Urunk a „Tíz szürről“ szóló példázatban is mutatja. Mert nem az koronáztatik meg, aki küzd, hanem aki szabályszerűen küzd. Nem az fog bemenni a mennyegzőbe, aki hitte, hogy lesz, hanem aki kellőképpen el is készült a mennyegzőre. Nem elég hinni azt, hogy Ő jön, hanem tudni is kell, hogy Ő éretem jön. A hit nem szavakban, hanem tettekben nyilvánul. A hit nem nyugalom, hanem harc, még pedig nagyon sokszor a legelkeseredettebb harc.

Konferenciánkon kidomborodott egy pár alapigazság, melyeknek különösen a gyakorlati életre van fontos jelentősége. Jézus például a szőlőmunkásoktól hűséget, a királyi mennyegzőre hivatalosoktól tiszteletet, a tíz szüztől készséget és éberséget követel. Ez a követelés Máté 25., 31—46. éri el tetőpontját, ahol Jézus a gyakorlati hitélettel teszi függővé az ember üdvösségét, vagy kárholzatát Szóval az Ur szava és a mi életünk együvé tartoznak. Melyek azok az alapigazságok? Az Ur Jézus eljövételét két ízben is mennyegzővel hasonlítja össze, tehát eljövételének alapvonása — öröm. Erről az örömről vallást tesznek több ízben Pál ap levelei is. A valóság ezzel szemben homlokegyenest ellenkezik. Mert a kereszténység ezrei és milliói inkább rettegéssel, mint örömmel gondolnak az Ur visszajövetelére. Isten népe el ne feledd, királyi mennyegzőre meghívott vendég vagy és öröm birtokosa vagy.

Az Ur Jézus példázatainak másik alapvonása az éberség. Többször hangzik el az Ur ajkáról: „Vigyázzatok, vigyázzatok!” Éberségre buzdító példái páratlanul nagyszerűek. Az Ur nagyon jól ismerte az emberi nem egyik legnagyobb gyengeségét, a féltékenységet, ez erkölcsi gondolkodás meglazulását és a felületeséget. Azért mondja: „Vigyázzatok.”

Egy harmadik fontos dolog: a hűség, mely minden pillanatban kész számot adni sáfarkodásáról. Csak megbizottak, csak sáfárok vagyunk itt a földön, semmi sem a miénk. Földi vagyonunkért, szellemi és testi képességeinkért számolnunk kell Isten előtt.

Sokat vitatott kérdés: Mikor jön Jézus vissza? Jézus Krisztus szavai szerint úgy jön, mint egy tolvaj éjjel. Nem az a fontos, hogy mikor, hanem készen vagy-e? Az Ur ígérete szerint egészen váratlanul fog jönni és azt kérdi: Vajon találok-e hitet a földön?

Utóhangok, töredékek ezek a sok szépből és jóból, amit konferenciánkon hallottunk. Egy kívánságom van: hogy gyülekezeteink nagyobb figyelemmel várják Őt, mert akit igazán szeretünk, azt nehezen várjuk is. Krisz-

tus eljövételét csakis az Őt igazán szerető lelkek várhatják nehezen. Kedves olvasó, ismerd meg magadat, szereted-é igazán az Ur Jézust? *M. I.*

12. 13. 4.
Hősök. Bernben, Svájc fővárosában történt, egy biblia kolportőr olyan házba ment bibliát árusítani, amelyben igen durva lelkű emberek laktak. A házigazda mihelyt megtudta miről van szó, azt mondta a kolportőrnek, hagyja el azonnal a házat. Mikor a kolportőr nem távozott rögtön, hanem még egy-két szót szőtt a bibliaolvasás fontosságáról, a gazda dühösen arcul vágta. Erre a kolportőr letette a terhét, levetette kabátját, ingujját feltűrve megmutatta izmos karját s azt mondta: „Látja uram izmos karomat? Ez elég bizonyíték arra, hogy nem félek öntől. Ha mégis nem ütöm önt vissza, hanem másik arcomat is oda tartom, had üssön rá, azt azért teszem, mert ebben a könyvben maga Jézus tanít erre. Üssön hát bátran mégegyszer pofon; nem fogok visszaütni!”

Persze hogy a durva lelkű ember nem ütötte a kolportőrt másodszor is pofon, hanem elszégyellte magát s megvette a bibliát, amelyből ily nagy megalázkodást, önuralmat s megbocsátást, ily igazi szeretetet lehet tanulni. A szeretet győzött!

Ellenségedet, haragosodat, bántalmazóidat, rágalmazóidat, üldözőidet győzd le szeretettel! Ne az ügyes beszéd, ne okosságod, ne olvasottságod, ne bibliai jártasságod legyen a fegyvered, egyedül csak a szeretet! Ez mindent legyőz!

Éf. 4. 13.
Növekedj hitben. Spurgeson azt írja: Irodámban egy fénykép gyűjteményem van fiaimról, akiket 20 éves korukig majdnem évente fényképeztettem. Az első kép a gyermek kocsiban mutatja őket, az utolsó pedig már mint meglelt ifjakat. Ha végignézem a képeket s látom fiaim kifejlődését, bizonyos apai büszkeség fog el.

De mikor e képeket nézem, sokszor azt a kérdést is felvetem magamban: vajjon mi van gyülekezeted tagjaival, Isten gyermekeivel? Vajjon ők is fejlődtek, növekedtek e? Vagy van olyan, aki már 20 év óta még mindig csak a gyermekkocsiban van? Megtérése óta nem fejlődött, nem növekedett.

Óh ha a hívőknek nem a külső ábrázatát, de a benső, a lelki ember ábrázalatát lehetne lefényképezni, — micsoda gyenge, elkorcsosodott, beteges, csunya, vézna képeket kapnánk.

A te benső, lelki embered vajjon milyen? Megtért-e? Hívő-e? Avagy hitellen e? Ha megtért, akkor növekedett, fejlődött-e megtérése óta? Erős-e?

Wesley János emlékére.

1703 1791.

Wallrabenstein Jakab, nyiregyházi methodista lelkésznek „Wesley János” egyházalapítóról tartott vetített képes előadása alkalmából, írta: *N. Band.*

Jellege:

„Tudtotokra adom pedig atyámfiai: az az evangélium, melyet én hirdettem, nem emberek szerint való!”

Gal. 1. 11.

*A britt földön ringott a bölcső:
mely az életnek adta őt:
A nagyok közt az igazi nagyot,
s a magvetők közt magvetőt.*

*E bölcső támasztá újra fel:
a régi hitet, a megcsufoltat.
Nagy volt a munka, szörnyül nagy,
mert a csufolók sokan voltak.*

*...Sokan voltak a csufolók,
s az igazak oly kevesen...
Azért csak folyt, folyást a munka,
ha lassan is, ha nehezen.*

*„Ő” ment előre, sohsem nézve
az utra: amit elhagyott,
S hol ajka nyílt, ott hullt a mag,
teremve szentet és nagyot.*

*Hullott a mag és szállt az Ige:
el minden világrész felé.
Hirdetve: az Istenember
éltét hogy földnek szentelé.*

*S hogy kifolyt vére nyugtot ad,
megtisztítja a lelkeket,
Elsimítja a gond redőket,
s űzi a vészes felleget.*

*S nemcsak prófétált, de lett is
hol megjelent: ott szűnt a könny
Éltűnt az arcokról a gőg,
s szívekben olvadt a közöny.*

*Ilyen volt „Ő” ez volt „Wesley”
„Ő” rég porlad, de él a hit
Amely hitből a csüggedő
új élet, s új erőt merit.*

Nyiregyháza, 1927. febr. 7.

Judás a bőkezű.

...és amit abba tesznek
vala, elcsené. (Ján. 12/5-6.)

Vacsorát készítettek neki, és a feltámasztó názáreti Jézus Krisztus meg a feltámasztott Lázár együtt foglaltak helyet az asztalnál. — Mártha épen a tálat hordja körül, „szolgál nekik” — amikor Mária ki ott hallgatta még előbb a Mester beszédét az egy szükséges dologról, lassu, szinte imbolygó léptekkel jó az Urhoz, s elcsukló zokogással rogy lábaihoz.

1927/

A nárdusból való drága kenet lágyan beborítja az Ur lábait, illata fürgén szalad szét a szobában, hogy körül öleljen mindenkit és mindent. Azután Mária nem szól egy szót sem. Csak ott zokog a Mester lábainál s hajával törölgeti azt. Oh de ezek a könnyek ez a térdeplés, ez a kiöntött kenet, a haj, mindennél többet mond. Ennek az asszonyi léleknek, bánata, fájdalma, szeretete, hálája, megnyugvára ázik a könnybe és terjed a kenet illatával.

De Judásnak — az Iskariotesnek — nem tetszik.

Oh mert ő jó lelkű, bőkezű, szegényeket istápoló ember. Ő nem nézheti ezt a pazarlást, őt bántja az ilyen tékozlás, amikor lám azt el lehetett volna adni háromszáz dénárért és azt a pénzt kioszthatták volna a szegények között. Ez igazán nem volt helyes Máriától, hogy ilyen pazarlást mivel; ennek hincsen semmi értelme.

Oh hogy kegyeskedett ez a Judás, hogy szenteskedett, hogy adta a jószívűt, adta az igazság szeretőt. Oh ő bátran megmondja ami szívében van, ha a többiek nem is mernek szólni semmit, ő bizony szól, mert ő ilyesmit nem nézhet szó nélkül. Ha senki sem szól, majd szól ő.

Ami adományt az Ur kegyelméből kaptak, a magok s szegények részére, azt mindig ennek a Judásnak adták a tanítványok. Ez a Judás volt a pénztárnokuk, vagy amint írva van — „nála vala az erszény.“ Azután még valami van utánna az Irásban, még pedig az, hogy — „és amit abba tesznek vala, elcsené.“ Ez a szegényeket sajnáló, a buzgó jótékonykodót adó Judás, közönséges tolvaj volt. Ki a többiek előtt a buzgóbbnál buzgóbbat játszolta, s amint kiosonhatóit meglopta az általa sajnált szegényeket, meglopta társait, meglopta az Urat. Oh ez a becsületest játszó Judás, kétszínű lopó volt s ő kiállotta a legjobban a tolvajt.

* * *

Mond csak kedves barátom, ki e sorokat olvasod, nem a te előképed-e ez a jelenet? Nem kiáltasz-e te a lehangosabban tolvajt s magad lopsz? Nem te dugod e be a legjobban megbotránkozva a durva élcek elöl a füledet s te szíved van legjobban telve tisztálansággal s szeméidet szívesen legelteted bünnös vágyakkal. Te aki kenetteljesen adod a jámbort, az igazság kedvelőt a jólelkűt az emberek előtt, ugyan a te belső világod is olyan-e? Vagy mint Judás ugy csinálsz, szájjal szánozkodik az éhezőn s kezével meg kilopja a falatot az éhező szájából? Oh kedves barátom vizsgálj meg magad, mert hiába látatsz az emberek előtt igaznak, az Ur a bensődet nézi s Ő mindent lát... S látja azt is viszont, ha külsőleg el is ltelnek, de bensőd tisztán az övé.

1 j-ő.

A magyar missziói konferencia prédikátor gyűlése.

1927. április 19—21-ig lesz Budapesten : Angyalföld, Országbiro út 10—12.

Programm:

- Kedd, ápr. 19. este fél 8: Megnyitás. A prédikátorok beszámolója tapasztalataikról. Vezető: Funk M.
- Szerda, ápr. 20. reg. 9. Imaóra. Schmidt János.
- „ „ „ d. e. 10. Bevezetés a Filippi levélbe. Löbel I.
- „ „ „ „ 11. A Filippi levél jelentősége korunk számára. Dr. Szalós A.
- „ „ „ d. u. 3. „Pál apostol“ Deizmanntól. Ismerteti: Wallrabenstein J.
- „ „ „ este fél 8. „Evangelizáció“ Liebstock J.
- csütört. ápr. 21. d. e 9 Imaóra. Márkus I. A.
- „ „ „ „ 10 „Amerika vallásos ábrázata“Werdermanntól. Ismerteti Kreutzer K.
- „ „ „ „ 11. Hivatalos gyűlés.
- „ „ „ d. u. 3. Bibliamagyarázat. Fil. 3.r.alapján Liebstock J.
- „ „ „ este fél 8. Evangelizáció. Schmidt J.

A Kandidatusok vizsgái ápr. 19-én kedden d. e. 9-kor kezdődnek, Budapesten Felsőerdősor 5.

Az amerikai Sout Bandi magyar methodisták köszöntése.

Dicsértessék az úr Jézus Krisztus!

Mert az Ő szent nevének köszönhetjük mindazokat, melyekről alább szót ejteni óhajtunk.

Borongós őszi nap volt és a villanylámpák világítása ugyszólván emelte a fényét a feldiszített templomnak, az ő sok szép virágjaival, a hófehér oltárterítők, melynek közepén a könyvek könyve a Szent Biblia feküdt.

Minden el van rendezve és szépen néz ki, csak hát ilyen borus idő lenne holnap is, jegyezte meg egy leányzó (Tompos Juliska), hogy éppen így nézne ki.

A Jézus Szent Szíve templomában voltunk, ahol az utóbbi időben a suroló kefe, a poroló partvis, a virágvázák, kalapács, fűrés, de mindezeknél hangosabban zugott Goetz nővér hangja, aki a szíveket síkálta azzal a szeretettel, mely csak egy nőnek adatik ezer közül.

Eljött a várva-várt nap, de nem volt borus, hanem napsugaras.

Igazi örömnapp volt számunkra, új prédikátorunk és nejeének fogadtatásának napja. És csak negyedórával a kitűzött idő után lehetett megkezdeni a nagy lelkesedés, a meleg üdvözlések miatt az Isteni szolgálatot.

Erről csak annyit, hogy azt az örömet, melyet a jelenlevők éreztek ez alkalommal, leírni nem lehet, az *ilyet látni*, sőt mi több, *érezni kell!* Az édes Jézussal való egyesülés, az Ő szent asztalához való járulás, olyan megnyugvást hozott, melyet csak az tud megérteni, aki az Ő szent tanításának nemcsak hallgatója, de követője is. Szóval lélekemelő volt. Délután a Vasárnapi iskola vendégül látta dr. Albert E. Mongert, aki az itteni kerületi felügyelő nevében üdvözölte Viktor testvért, és biztosította arról, hogy adott esetben támogatásukra számíthat. Viktor testvér viszontválaszában örömeinek adott kifejezést és a jó Isten segítségével bizva, hiszi, hogy a Jézus Szent Szíve gyülekezetben tapasztalt buzgóságnak és a jó Istenben vetett hitnek jutalma nem maradhat el.

A kerületi felügyelő képviselőjén kívül még számosan üdvözölték Viktor testvérünket, (sokan levélben is), Koehnemann H. Frigyes *predikátor* testvér, Goetz L. Adena *diakonissza* nővér, Mester Ádám Lajos *helyi predikátor* és Hodzsa Márton *intő* voltak az egész gyülekezet nevében erre hivatva.

Mindnyájunk üdvözlete szívből fakadó volt és hinni akarjuk, hogy úgy Viktor testvér, mint kedves neje ezt megértették és az ötheti fáradságos utazás után megkönnyebbülttek. Egyébként találjanak vigasztalást a jó Atya akaratában, aki az ő benne bizókról sohasem feledkezik meg.

E sorok írásáig még nem volt alkalom, hogy ennek az izig-vérig magyar gyülekezetnek a jövőjéről bővebben tárgyalhattunk volna, de a jó Isten segítségével bizva, reméljük, hogy nemcsak a 10,000 (tízezer) magyart számláló South Band, de a kétfélmilliót magában foglaló Észak-Amerikai Egyesült Államok magyarsága minden része halalani fogja nemsokára, hogy *Jézus a Krisztus*, aki által az örök élet adatik. Igaz ugyan, hogy egy nagy szőlőben sok munkás kell, meg az sem biztos, hogy a már meglevő munkások nem-e vágnak a szülő haza földjét viszontlátni, de az az egy bizonyos, hogy ha hitünk van, hegyeket tudunk elmozdítani, mint a Szentírás mondja. És e sorok írója biztosra veszi, hogy az idő nincs messze, mikor az amerikai testvérek nemsokára vissza tudják fizetni a velük tett jót, de a kamatokat is megtudják majd fizetni. (Egy lányunk már is ott van a Diakonissza-nevelőintézetben, Hodzsa Erzsike) és Goetz és Viktor nővérek fáradozása, hinni akarom, ezen a téren nemsokára gyümölcsöző lesz, de bőséges jutalom is jön érte. A predikátorok? Óh majd lesz az is, igaz, néha a kezdő keresztyének is válogattak, de végre belátták, hogy sem Pál, sem Apollós, de Jézus a Krisztus!

Addig is kedves testvéreim az Urban, imádkozzunk, hogy a jó Isten adjon nekünk azt, amire és amennyire szükségünk van,

mert mi gyarló emberek igazán még azt sem tudjuk, mire van szükségünk, érve, ha lelkünk megmentéséről van szó. Ha a jó Istenben vetett hittel szívünkben meglátjuk az előttünk elhuzódó szőlősorokat tudni fogjuk azt is, mit kell tennünk. Miért is különösen az ifjuság vigyázzon, hogy az előtte levő alkalmat el ne szalassza, mert lessz idő, mikor nem dolgozhatunk már. Azért azt mondom: Budapest, Dombóvár, Gyököny, Kaposvár, Miskolc, Nyíregyháza, Borjád, Budapesti fogjatok össze, és ne elégedjétek meg azzal, hogy az édes Jézust ti megtaláltátok, hogy a Szentírás szerinti életet élitek, mert még egy fogyatkozástok van: A szomszéd házban, a szomszéd faluban, a szomszéd vármegyében, vagy ha mindjárt a világ másik részén van is az a rokon, akivel levelezél, és ha az éhezik, add neki, óh kérlek, add neki az élet kenyerét.

Furcsa üdvözlés, ugyebár? De szívből jön barátom és hidd el, többet ér, mint sok más külsőséggel teljes bók. Igen, igen, nyujtsd ki a kezedet, hadd szorítsam meg, innen Amerikából, mert ez lehetséges ám. Térdepelj le mielőtt lefekszel és mondd: *Mi Atyánk! Add a te szent áldásodat az amerikai magyarra és nyisd meg szemeit mind a két milliónak, hogy lássák a te végtelen jószágodat.* Igen, kérdd ezt tiszta szívből és meglátod majd, mit tud tenni az Isten az ő hozzá fordulókkal. És mi is azt mondjuk: *Mi Atyánk! Áldd meg a mi szülőházánk lakóit, áldd meg az ó-hazabeli gyermekeidet, az afrikai fekete gyermekekkel együtt, s hallgass meg mindnyájunkat. Óh jöjjön el a te országod, hogy lássa minden szem, az ő Megváltóját, mindörökké Amen.*

Mester Ádám Lajos.

Nagy örömmel közöljük a Sout Bandi gyülekezetbeli ismeretlen és mégis ismerős testvérünknek ezen levelét. Reméljük, hogy az amerikai magyarság a világnak mind az öt részében dolgozó, de különösen Amerikában vezető szerepet betöltő methodismus révén megismerkedik az Ur Jézus Krisztussal s még nagy segítségére lehet az ó-hazabeli methodistáknak abban, hogy itt is dolgozhassunk az Ur szőlőjében nagyobb erővel, mint eddig.

Imáink máris az Egek Urához szálltak és kérték áldását a Sout Bandi magyar gyülekezet tagjaira és Viktor testvérekre. Örülünk, hogy kezét-kézben haladhatunk előre a Jézus által mutatott keskeny úton!

Máskor is kérünk lapunk számára fentti beszámolóhoz hasonló tartalmu levelet lapunkban való közlés céljából. Annak is örülnénk, ha lapunk nemsokára 100 példányban járhatna a sout-bandi methodistáknak. Küldjék összes hazai methodista gyülekezeteink nevében meleg testvéri üdvözlésünket.

Szerkesztő.